

Dvørgamoy

1.

Hoyrt havi eg frá gamlari tíð,

at ørnin er eitt fok,

nú skal kvøða um Sjúrd hin unga,

um hans fyrsta tok.

Grani bar gullið av heiði.

2.

Ørnin er so snart eitt djór,

hon flýgur so langa leið,

nú skal kvøða um Sjúrd hin unga,

tað fyrsta sum hann út reið.

3.

Hans skín skjøldur í gyltum høllum,

hann fer ikki um við gamni,

tað er Sjúrdur Sigmundarson,

hann nevndur er so at navni.

4.

Sjúrdur stendur á hallargólvi,

hann kann væl orðum greiða:

"Nú lystir meg á heiðin skóg

tey villini djór at veiða."

5.

Hjálprek kongur fyri munni mælir

á tí sama sinni:

"Dvørgamál við trøllagleim,

tað byggir við fjøllum inni."

6.

Sjúrdur loypur á Grana bak,

hann studdist ei við teymar,

loypur hann so lætt har á,

sum snekkja rennur í streymi.

7.

Sjúrdur ríður fyrsta dag,

dagur líður at kvøldi,

tað dregur fram at myrka skógi,

tað líður frá faðirs veldi.

8.

Sjúrdur ríður eftir skóginum fram,

dagar og nætur tríggar,

kundi hvørki heiðið ella kristið

við sínum eygum síggja.

9.

Sjúrdur ríður eftir skóginum fram

langa leið og drúgva,

hann sá standa fyri sær

ein heilan mannamúgva.

10.

Sjúrdur situr á Grana baki

bæði við skjöld og svørð:

"Eg skal ríða betur fram

og vita, hvussu fer."

11.

Sjúrdur reið tá betur fram,

tað var ei til dans,

hann sá standa fyri sær

ein heilan dvørgakrans.

12.

Fram gekk ein av dvørgunum,

frá man frættast víða:

"Ert tú komin at leika her,

ella ert tú komin at stríða?"

13.

Sjúrður situr á Grana baki,

tykir ei í tí tættur,

so var hann fyri dvørgum blúgvur,

hann tordi ei svara aftur.

14.

Fram gekk ein av dvørgunum

fast av miklum móði,

hann hevði upp sína høggru hond

og Sjúrð á nasar sló.

15.

Sjúrði rann tað heita blóð

bæði um nasar og munn,

ungur var hann og óstiltur,

hann var ei við tað kunnur.

16.

So sló dvørgurin Sjúrð tá,

tann hin menska mann,

blóðið undan brynjuni

niður á saðil rann.

17.

Sjúrður svørð úr slíðrum dregur,

tað syngur í gyltum ringi:

"Hetta er tað fyrsta sár,

eg havi í víggi fingið."

18.

Sjúrður svørð úr slíðrum dregur,

so í loftið brá,

hann kleyv henda sama dvørg,

sundur í lutir tvá.

19.

Høggini gella mong og tung,

tað syngur á dvørgabrynju.

Hann sá hvørki himmal ella jørð,

teir yvir honum dynja.

20.

Fram gekk ein av dvørgunum,

so til Sjúrðar sigur:

"Vegur tú fleiri av hesum liði,

tú fellur til jarðar niður."

21.

Høggini smella mong og tung,

teir yvir honum flúgva,

hann sá hvørki himmal ella jørð,

summir fullu á grúgvu.

22.

Burtur hvurvu dvørgarnir,

eykist nú meiri vandi,

Sjúrður ræð tá eina eftir

í kolmyrkri at standa.

23.

Sjúrður ríður til og frá,

tað frystir við saðilgjørð,

rímfrost er fallið

yvir heiðinmanna jørð.

24.

Sjúrdur ríður til og frá

væl í góðan tíma,

hann sá har í kolmyrkri

gull sum dagur skína.

25.

Dvørgamoyin fagra var,

ið fyri honum stóð,

av gulli vóru akslabond,

hon perlur við jørðina dró.

26.

Dvørgamoyin til hans kom,

so er komið til mín,

hon kysti hann so søtan koss,

av vørrum vætti vín.

27.

Sjúrdur so til orða tekur,

tykir ei í tí tættur:

"Eg eri so á skógín riðin,

at eg finni ikki aftur."

28.

Sjúrdur so til orða tekur,

tung man sorgin falla:

"Ta bøn eg teg biðja vil,

tú flyt meg heim til hallar."

29.

"Eg gekk mær frá faðirs borg,

har hoyrði eg teg kalla,

til tess eri eg higar komin

at flyta teg heim til hallar."

30.

Hon fylgdi honum um Hindarfjall,

ei vildi hon vegin synja,

stórar áir og stríðir streymar

á Hindarfjalli dynja.

31.

Hon fylgdi honum úr avdølum,

so sigst í dømum frá,

dregur av hin myrka toka,

tað lýsir á kláran dag.

32.

Tá sá hann ta borgina standa,

sum søgur ganga frá,

leyvini bleiktra uppi við ský,

so gull ber litur á.

33.

"Nú sært tú ta borgina standa,

sum øll í gulli skín,

hann ið ræður fyri hesari borg,

tað er faðir mín.

34.

Faðir mín kemur í borgina inn

bæði av ilsku og reiði,

ikki mást tú, kappin, tá

smílast ella læa.

35.

Hann veit tað, Sjúrdur,

at tær er ekki at eggja,
hann biður teg koma í smiðju við sær
stórar stengur at sleggja.

36.

Tú sig, tú ert so troyttur,
tú sig, tú ert so móður,
sum tú hefur niður troðið
tann heita dvørgaskóg.

37.

Hoyr tað Sjúrdur Sigmundarson,
tú gev tí fullvæl akt,
so rennur tú í smiðju hans,
sum vart tú skyggið vaks."

38.

Hon fylgdi honum í høllina inn,
øll í gulli skín,
uttan var hon við reyðargull,
innan við hvíta lín.

39.

Tað er Sjúrdur Sigmundarson,
sveipar hann seg í skinn,
hann bant sín hest við hallardyr,
og síðan gekk hann inn.

40.

Dvørgur kemur í høllina inn,
hann talar orðum svá:
"Hvør er hesin mikli kappi,
ið her festir føtur á?"

41.

Leingi kappin orðum tagdi,
mikil er ilsku vón:

"Navn havi eg við heiti fingið:
Sjúrdur Sigmundarson."

42.

"Ert tú Sjúrdur Sigmundarson,
tær er ekki at eggja,
tú skalt koma í smiðju við mær
stórar stengur at sleggja."

43.

"Eg eri mær so troyttur,
eg eri mær so móður,
sum eg havi niður troðið
tann heita dvørgaskóg.

44.

Tú skalt smíða mær brynjuna,
sum einki svørð kann bíta,
harðan hjálm og rundan skjöld,
sum góður er á at líta."

45.

Dagur líður, náttin kemur,
tað dvørlur í dvørgaveldi,
stórar stengur teir eru at smíða
og herða í Hilmirs eldi.

46.

Árla var um morgunin,
sólin skein so hátt,
dvørgur sló á gullhespur,
so hurðar flugu úr gátt.

47.

Dvørgur gekk í høllina inn

við silvurbrynju hvítu:

"Tak við, Sjúrdur Sigmundarson,

og vita, um tú nýtir."

48.

Dvørgur tekur brynjuna,

og Sjúrdi fær til handar,

harvið hjálm og friðan skjöld,

sum ikki bíta á brandar.

49.

Sjúrdur fór í brynjuna,

sum dvørgurin hevði borið,

hon var bæði víð og síð,

skapað var sum skorið.

50.

Sjúrdur stendur í sterkari brynju,

hann hevur góðar brandar;

"Hoyr tað yndug, ríka frú,

tú flyt meg heim til landa."

51.

"Eg førði teg av dvørgaskógi,

tað manst tú minnast valla,

hví vilt tú nú frá mær fara

aftur til Hjálpreks hallar?"

52.

"So er tað á buðlungs landi,

at dreingir bera sorg:

burtur er kappin Fávnisbani,

horvin úr kongsins borg."

53.

Hon fylgdi honum so langa leið,

bað honum góðan dag:

"Far nú heilur og happadyggur,

alt gangi tær væl."

54.

Tað var Sjúrdur Sigmundarson,

hann heim í garðin fór,

úti sjálvur Hjálprek kongur

fyri honum stóð.

55.

Kongur so til orða tekur,

tykir ei í tí gleim:

"Tú hevur givið teg trøllum í völd,

og troyttur kemur tú heim."

56.

Sjúrdur gekk í høllina inn,

gott var í honum alvi,

setist upp í hásæti,

næstum borgin skalv.

57.

Svaraði hans sæla móðir,

henni tókti ei í tí tættur:

"Tú hevur givið teg trøllum í völd,

og troyttur kemur tú aftur."

58.

"Dvørgurin hevur smíðað mær,

og væl má á tað líta,

harðan hjálm og rundan skjöld,
ið ei mega brandar bíta.

59.

Eg havi verið á dvørgaskógi
og barst við dvørgaher,
dvørgamoyin dvøldi meg
og forðaði míni ferð.

60.

Eg havi barst við dvørgaher
av so miklari trá,
dvørgamoyin loysti meg
og førði meg fjøllum frá."